

paa, at det ikke altid vilde være tilstrækkeligt at henvise til Reglerne om Meddelagtighed, er Loven gaaet udenfor sin Ramme, nemlig i § 73*). Denne Bestemmelse har imidlertid kun Misbrug af Ytrings- eller Handlingsfriheden for Die, som ere farlige for Statens Sikkerhed udadtil. At der kunde blive Trang til paa lignende Maade at værne om Statsmagten indadtil, tænkte man sig ikke den Gang.

Hvad dernæst angaar Agtelsen for Statsmyndigheden, har Straffeloven gennemgaaende kun givet Straffebud for saadanne Krænkelser af denne, der ske ved Angreb paa bestemte enkelte Personer som Udøvere af eller Repræsentanter for Statens Magt. At den isørigt selv for saa vidt havde draget Grændserne for snævre, erkjendtes ved Lov af 25de Februar 1871 § 2, som gav Medlemmerne af de lovgivende Forsamlinger et tidligere manglende Værn mod visse Overskridelser, naar de finde Sted under Udførelsen af deres Hverv eller paa Grund af den Maade, hvorpaa de have udført det. Den Betragtning, at ogsaa Angreb paa juridiske Personer, som Udøvere af eller Repræsentanter for Statens Magt, kunne krænke Agtelsen for Statsmyndighedene og med Føie undergives Straf fra dette Synspunkt og under de ved dette paabudte Betingelser, selv om ingen Enkeltmand

maatte kunne betegnes som angreben, og uafhængig af de Betingelser, under hvilke Loven i et saadant Angreb ser en Statsforbrydelse, har Straffeloven i det Hele ikke haft Die for. Kun i eet særligt Tilfælde rammer Straffeloven et Forhold af denne Art, nemlig ifølge dens § 227. Den nærliggende Anledning til, at dette Forhold — Indklædning af Ansøgninger eller Klager ikke blot til Kongen, men ogsaa til „Ministerierne“, „de lovgivende Forsamlinger“ eller „Ovrigheden“, i utilbørlige eller usømmelige Udtryk — behandlede paa en fra det Sædvanlige afvigende Maade, laa i den Omstændighed, at der herom fandtes et ældre, særligt Lovbud, nemlig Fdg. af 15de Decbr. 1820.

Straffelovens almindelige Forbigaaelse paa dette Omraade af de den danske Statsmagt repræsenterende juridiske Personer fremtræder saa meget stærkere som en Ufuldstændighed, som der i Forholdet til fremmede Statsmagter allerede ifølge Loven om Pressens Brug 3die Januar 1851 § 7, jfr. tidligere Fdg. 27de Septbr. 1799 § 8 og i endnu større Omfang ifølge Straffelovens § 82, 4de Stykke gjaldt og gjælder en anden Regel, idet ikke blot de fremmede regjerende Personer, men ogsaa de fremmede „Regjeringer“ eller „Magter“ som saadanne ere beskyttede mod Fornærmelser, en Regel, paa hvis praktiske Vigtighed der foreligger Exempel.

At endelig Straffeloven kunde blive ufuldstændig i Henseende til Værnet om Samfundsfreden mellem Borgerne indbyrdes, forklares ved, at Loven overhovedet kun har haft dette Synspunkt for Bestemmelse af Handlingers Strafbarhed for Die i bestemte, enkelte Retninger med til Dels blanded Karakter, saaledes f. Ex. i §§ 157 og 158 (Krænkelser af den religiøse Fred), § 104 (Dpløb og lignende Menneftesamlinger), §§ 113—115 (Krænkelser af Valgfriheden m. m.) og § 225 (falsk Angivelse for Forbrydelser). Under disse Omstændigheder kan det ikke vække Forundring, om der paa en Tid, da

*) Almindelig borgerlig Straffelov, § 73 lyder saaledes:

„Den, som offentlig i Tale eller Skrift udtaler sig for, eller paa andre Maader end i §§ 71 og 72 omhandlet (Dyrer eller Forbindelse med fremmede Magter) virker for at fremkalde fjendtlige Forholdsregler imod den danske Stat eller uberettiget Indblanding i dens Anliggender fra fremmede Magters Side, bliver at anse med Strafarbejde eller Statsfængsel indtil 6 Aar eller under særdeles formlidende Omstændigheder med andet Fængsel, dog ikke under 3 Maaneders simpelt Fængsel, for saa vidt højere Straf ikke maatte være foreskrevet efter de i Kap. 4 og 5 (om Forsøg paa og Delagtighed i Forbrydelser) givne Regler.“